

004

REKI KAWAHARA ABEC BEE-PEE

SWORD ART ONLINE

vol. 04

„DOBŘE RÁNO, SUGU. VYPADÁŠ NĚJAK
OSPALE. CO JSI VČERA V NOCI VYVÁDĚLA?“

— KAZUTO

KIRIGAJA

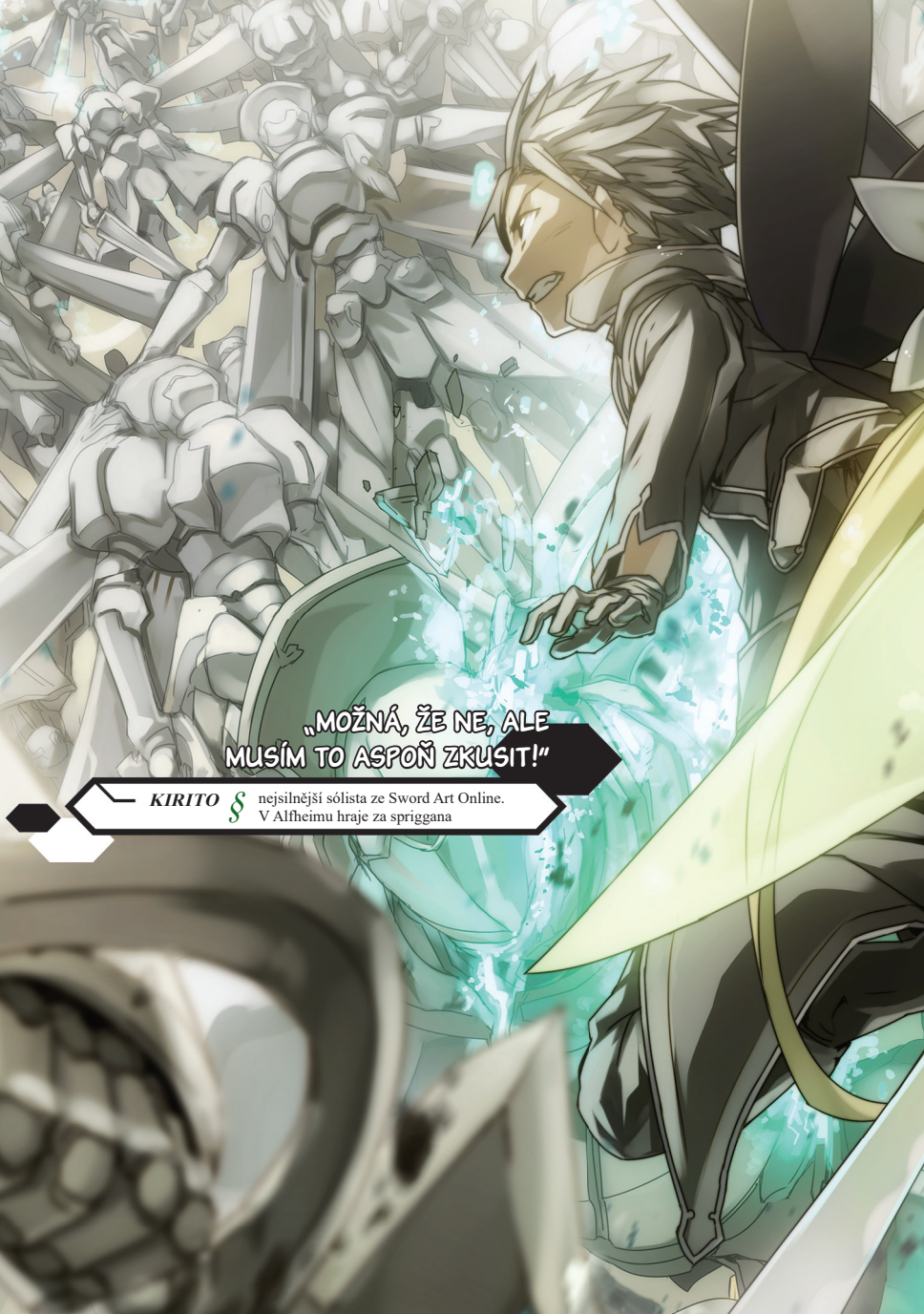
§ Černý šermíř, který pokořil smrtící SAO.
Jinak známý jako Kirito

„DOBŘE RÁNO, BRÁCHO. NO...
BYLA JSEM NA NETU...”

— **SUGUHA**
KIRIGAJA

§ mladší sestra Kazuta „Kirita“ Kirigaji. Chodí
do deváté třídy a dělá kendó

A dynamic anime-style illustration of Kirito from Sword Art Online. He is shown from the waist up, leaning forward with a determined expression, his right hand reaching out towards a bright green and blue energy sphere. He has spiky blonde hair and is wearing his signature black and grey armor. The background is a chaotic scene of numerous defeated, grey, mechanical-looking figures lying on the ground, suggesting a large-scale battle. The lighting is dramatic, with strong highlights on Kirito's face and the energy sphere, and deep shadows in the surrounding wreckage.

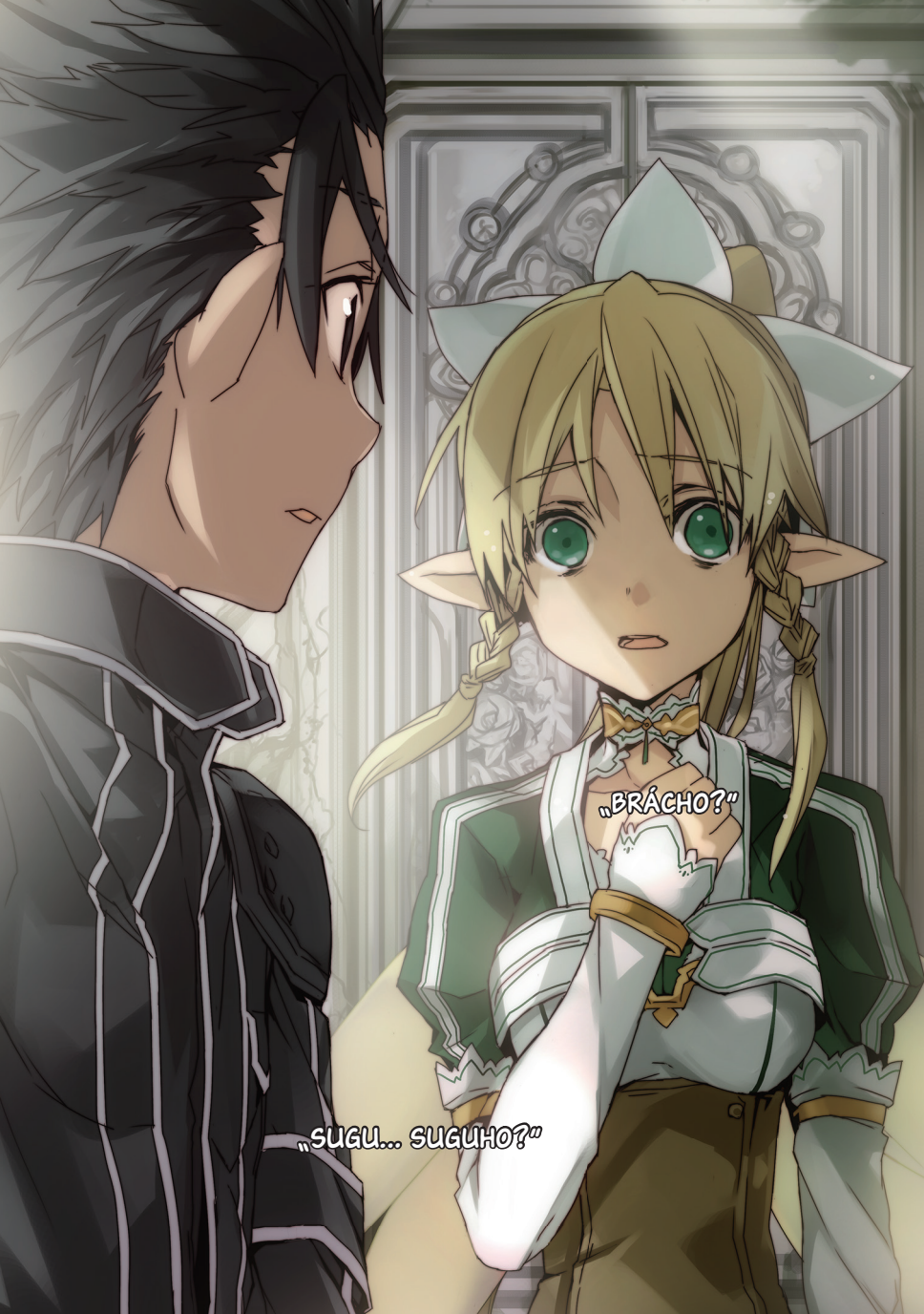
„MOŽNÁ, ŽE NE, ALE
MUSÍM TO ASPOŇ ZKUSIT!“

— **KIRITO** § nejsilnější sólista ze Sword Art Online.
V Alfheimu hraje za priggana

„K-KIRITO! STŮJ! TOHLE
SÁM NEZVLÁDNEŠ!”

LEAFA § dívka, kterou Kirito potkal v Alfheimu.
Hraje za sylfu

„BRÁCHO?“

„SUGU... SUGUHO?“

An illustration featuring two anime-style characters. In the foreground, a male character with long, wavy blonde hair and pointed ears (King Oberon) wears a green robe with gold trim and a crown-like headpiece. He has a slight smile. In the background, a female character with long brown hair (Asuna) is partially visible, looking towards the male character. They are both bound by thick metal chains. The background consists of vertical bars, suggesting a prison or cage setting.

„JÁ JSEM TADY!
JUI! KIRITO!“

— **ASUNA** § dívka uvězněná v kvalitním virtuálním MMORPGku Alfheim Online

„MUSÍM UZNAT, KIRIGAJÓ... I KDYŽ TADY BYCH
TI MĚL ŘÍKAT SPÍŠ ‚KIRITO‘, CO? FAKT JSEM NE-
ČEKAL, ŽE SE DOSTANEŠ TAK DALEKO. NEDOKÁŽU
ŘÍCT, JESTLI JSI ODVÁŽNÝ, NEBO HLOUPÝ.“

— **VÍLÍ KRÁL
OBERON**

§ virtuální persona Nobujukiho Sugóa. Těší se velké důvěře Asunina otce, kterou ale zneužívá k tomu, aby si vzal jeho deuru a upevnil tak svoji pozici ve firmě

ALFHEIM

KONTINENT, JEHOŽ NÁZEV ZNAMENÁ „ŘÍŠE VÍL“ A NA NĚMŽ SE ODEHRÁVÁ ALFHEIM ONLINE – MMOČKO NOVÉ GENERACE ZAMĚŘENÉ NA LÉTÁNÍ. DĚLÍ SE NA OSM ROZSÁHLÝCH OBLASTÍ OVLÁDANÝCH RŮZNÝMI VÍLÍMI RASAMI S UNI-KÁTNÍM VZHLEDEM A KULTUROU.

SYLFY (VZDUŠNÉ VÍLY) VYNIKAJÍ SVOU RYCHLOSTÍ A SKVĚLÝM SLUČEM, SALAMANDŘI (OHNIVÉ VÍLY) JSOU ZRUČNÍ VÁLEČNÍCI, RUSALKY (VODNÍ VÍLY) UMÍ SKVĚLE PLAVAT A VLÁDNOU LÉČIVOU MAGIÍ, GNÓMOVÉ (ZEMNÍ VÍLY) JSOU OPODNLÍ HORNÍCI, MRŠTNÉ CAT SÍ (KOČIČÍ VÍLY) ZVLÁDNOU RYCHLEJI OCHOČOVAT PŘÍŠERY, SPRIGGANI (STÍNOVÉ VÍLY) SE ZAMĚŘUJÍ NA ILUZORNÍ MAGII A HLEDÁNÍ POKLADŮ, PŮCY (HUDEBNÍ VÍLY) EXCELUJÍ VE HŘE NA HUDEBNÍ NÁSTROJE A ZPĚVU, LEPRIKÓNI (KOVÁŘSKÉ VÍLY) JSOU SKVĚLÍ KOVÁŘI A ŘEMESLNÍCI, KDEŽTO RARAŠÍ (TEMNÉ VÍLY) MAJÍ ZASE VÝHODU PŘI LÉTÁNÍ VE TMĚ A MŮŽOU POUŽÍVAT NOČNÍ VIDĚNÍ.

UMIŘENÝ ALFHEIMU SE TYČÍ CÍL VŠECH HRÁČŮ – SVĚTOVÝ STROM – A V JEHO KOŘENECH SE NACHÁZÍ ALNE, NEJVĚTŠÍ MĚSTO KONTINENTU.

POKUD ZÁSTUPCI KTERÉKOLIV RASY POKÁŽOU VKROČIT DO LEGENDÁRNÍHO LÉTAJÍCÍHO MĚSTA NA VRCHOLKU SVĚTOVÉHO STROMU, ZÍSKAJÍ AUDIENCI U VÍLÍHO KRÁLE OBERONA A JEJICH LID POSTANE PŘÍLEŽITOST PŘERODIT SE VE VZNEŠENÉ „ÁLFY“ – DOKONALÉ VÍLY. PAK SE NA NĚ PŘESTANE VZTAHOVAT OMEZENÍ LÉTÁNÍ, TAKŽE SE VZDU-CHEM BUDOU MOCT PROHÁNĚT, JAK SE JIM ZACHCE, A STANOU SE Z NICH VLÁDCI TAMĚJŠÍ NEKONEČNÉ OBLOHY.

„TOHLE JE HRA, SE KTEROU SE NEZAHŘÁVÁ.“

AKIHIKO KAJABA, TVŮRCE SWORD ART ONLINE

SWORD ART ONLINE
vili lAneC

REKI KAWAHARA

ABEC

bee-pee

PROLOG

Při pohledu vzhůru se v daleké temnotě třpytilo několik světlých bodů.

Nešlo však o hvězdy. To jen z obrovského stropu visel nespočet velikých rampouchů, které prostor osvětlovaly matnou září. Nebýt jeho rozsahu, jednalo by se o obyčejnou jeskyni.

Mohutné zdi, které se tyčily v dálce, by od sebe v realitě dělilo bezmála třicet kilometrů a ke stropu by to ze země bylo minimálně pět set metrů. Hlubiny pod nohama byly poseté propastmi a proláklínami, zamrzlými jezery, zasněženými horami a mnoha budovami, které připomínaly pevnosti a hrady.

K jeskyni měl tenhle prostor opravdu daleko. Mnohem víc se k němu hodilo označení „podzemní svět“.

A svoje pojmenování si vážně zasloužil. Byla to totiž samostatná oblast, která se rozpínala pod celým Alfheimem. Jotunheim – říše věčného ledu a temnoty pod nadvládou obávaných obrů.

KAPITOLA 5

„Hepčííík!“ ozvalo se burácivé kýchnutí, jaké by od holky rozhodně nikdo nečekal, a sylfská šermířka Leafa si oběma rukama překotně zakryla pusku.

Vrhla pohled ke vchodu do svatyně a užuž čekala, že se v něm vynoří obličej nějakého obra, kterého tím přilákala. Dovnitř k nim však naštěstí vanuly jenom sněhové vločky, které se rozplývaly ve vzduchu, jakmile se přiblížily k drobnému ohništi.

Leafa zvedla límec svého tlustého kabátu a vrátila se zpátky ke zdi, kde si dřepala, a povzdechla si. Jakmile na kůži ucítila teplo třepetajících se plamínků, začala se o ni pokoušet únava a ona musela několikrát zamrkat, aby ji zahнала.

Kamenná svatyně měla na šířku i délku jenom nějaké čtyři metry. Zdi a strop zdobily reliéfy hrůzostrašných příšer, které se ve světle ohně nepatrně mihotaly, což uvnitř nevytvářelo zrovna nejpríjemnější atmosféru. To ovšem vůbec nevadilo jejímu společníkovi, který vedle ní seděl opřený o zeď v tureckém sedu a s poklidným... nebo mož-

ná spíš přihlouplým výrazem na tváři spokojeně poklimbával.

„Hej, vstávej,“ zašeptala Leafa a zatahala ho za špičaté ucho, ale on jenom něco zamumlal a spal dál. V klíně mu přitom stočená do klubíčka dřímala jeho drobná navigační vílečka.

„No tak. Jestli budeš spát, odhlásí tě to,“ zasyčela a znovu ho zatáhla za ucho.

On se jí ovšem akorát svalil na stehno, a ještě k tomu se začal ošívát, jako by hledal co nejpohodlnější polohu.

Leafa vypískla, narovнала se jako pravítko a zamáchala rukama, zatímco se snažila přijít na to, jak ho konečně probudit.

Zároveň mu ten spánek ale nemohla zazlívát. Při pohledu do pravého dolního rohu zorného pole hodiny přece jenom ukazovaly dvě ráno. I Leafa už touhle dobou normálně dávno spala.

Jotunheim, ve kterém se právě nacházeli, ani Alfheim na povrchu nebyly opravdové světy. Jednalo se o virtuální realitu, která běžela na serverech stojících kdesi v japonském Tokiu. Leafa i její společník se do ní ponořili díky zařízení jménem Amusphere.

Návrat do opravdového světa byl jednoduchý. Stačilo zvednout ukazováček a prostředníček levé ruky, mávnout jimi směrem dolů a v hlavní nabídce, která se tímto gestem otevře, vybrat odhlášení. Nebo prostě usnout, aby přístroj zazname-

nal změnu v mozkových vlnách a přerušil spojení automaticky. Uživatel se potom ráno prostě probudil ve svojí posteli.

Leafa a její společník si ale spánek dovolit nemohli, za každou cenu se museli udržet vzhůru.

Sylfa proto odhodlaně stiskla ruku v pěst a uštědřila svému společníkovi s ježatými, černými vlasy jednu dobře mířenou ránu do hlavy.

Okamžitě se ozval uspokojivý zvukový efekt pro manuální fyzické útoky a ve vzduchu zazářil žlutý záblesk. Její společník vyjekl, vyskočil na nohy, chytil se za hlavu a nervózně pohlédl na zářivě se usmívající Leafu.

„Dobré ráno, Kirito.“

„R-Ránko...“

Spriggan Kirito se snědou kůží a černými vlasy, který za normálních okolností vypadal jako grázlík z nějakého komiksu, našpulil rty.

„To jsem usnul?“ zeptal se sklesle.

„Mně v klíně. Buď rád, že jsi z toho vyšel tak lehce.“

„Tak to mě moc mrzí. Jestli chceš, můžeš si teď lehnout do klína ty mně –“

„Ne, díky!“ odsekla Leafa, odvrátila obličej a úkosem se na něj podívala. „Přestaň plácát hlouposti a radši mi řekni, jestli jsi ve snu nepřišel na nějaký skvělý nápad, jak se od sud dostat.“

„Ve snu... No jo, zrovna jsem se chystal sníst ten obří pudink se zmrzlinou...“

Leafa poraženecky svěsila ramena a znovu pohlédla ke vchodu do svatyně. V temnotě se kromě poletujícího sněhu pořád nic nehýbalo.

Nemohli se odhlásit z prostého důvodu. Leafa, Kirito i vílečka Jui pochrupující v jeho klíně byli totiž uvěznění v hlubinách Jotunheimu.

V samotném odchodu ze hry jim samozřejmě nic nebránilo. Jenže vzhledem k tomu, že se nenacházeli ani v hostinci, ani v bezpečné zóně, by jejich avatary na místě zůstaly ještě chvíli po odhlášení.

Taková těla bez duše k sobě okolní příšery přitahovala jako magnet. Kdyby se na Leafu s Kiritem vrhly, srazily by jim zdraví na nulu a oni by se po smrti přenesli do poslední uložené lokace, kterou bylo sylfské město Swilvane. Celá jejich předlouhá pouť by pak přišla vniveč. Oni se přitom pokoušeli dorazit až do Alnu, který ležel v srdci Alfheimu.

Ze Swilvanu vyrazili toho dne... i když vlastně už toho předchozího. Překonali rozlehlý les, prosvištěli dlouhatánským podzemním tunelem, zažehnali salamandří útok, a když se loučili se sylfskou kněžnou Sakujou, která jim ze srdce děkovala, bylo už po jedné ráno.

Kromě několika přestávek na záchod strávili v plném ponoření bezmála osm hodin. Do středového města Alne, které pořád stálo v mlze daleko před nimi, je ovšem čekala ještě dlouhá cesta, takže se pro ten den rozhodli svoje

dobrodružství ukončit. Naštěstí zrovna narazili na malou vesničku uprostřed lesa, kde nakonec přistáli.

Kdyby tak Leafu jenom napadlo si předem otevřít mapu, aby si zkontrolovala její jméno a ověřila si, jestli tam vůbec mají hostinec...

„Kdo měl čekat, že celá vesnice bude ve skutečnosti maskovaná příšera?“ povzdechl si Kirito, který si očividně v duchu říkal to samé.

Leafa následovala jeho příkladu a přikývla. „To mi povídej... Kdo sakra tvrdil, že na pláních kolem Alnu žádné příšery nejsou?“

„No kdo? Ty přece.“

„To mi vůbec nic neříká.“

Vyměnili si vyčerpané pohledy a tentokrát si povzdechli oba.

Když přistáli v záhadné vesnici, pozastavili se nad tím, že kolem nevidí žádná NPCčka. Řekli si, že alespoň hostinského tam mít musejí, a chystali se vejít do největší z tamních budov. V tu chvíli se to ale celé zvirtlo.

Všechny tři domy, ze kterých vesnice sestávala, se najednou rozpadly a hostinec se v záblesku světla proměnil ve slizkou hroudu masa. Leafa s Kiritem nestihli ani otevřít pusy. Země se jim pod nohama otevřela dokořán a oba zahučeli do temně rudé, kroucí se jeskyně. Z celé osady se nakonec vyklubala proměněná tlama gigantické žížaly, která takhle lákala náhodné kolemjdoucí.

Leafu, Kirita i Jui v jeho náprsní kapse okamžitě vcuc-la hluboko do svých útro-b. Zatímco za doprovodu hlasitých polykavých zvuků klouzali trávicím traktem, sylfě blesklo hlavou, že pokud je rozpustí žaludeční šťávy, rozhodně to bude nejhorší smrt, jakou za ten rok v Alfheimu zažila.

Naštěstí pro ně se ovšem zdálo, že žížale zrovna moc nesedli, protože po zhruba tříminutové exkurzi jejími vnitřnostmi všechny tři vyplivla druhou stranou. Oslizlé Leafě z toho zážitku naskočila husí kůže, a když se poku-sila zbrzdit svůj pád, zamrazilo ji podruhé.

Nedokázala létat. Ať už svaly kolem lopatek namáhala sebe-víc a třepetala křídly ze všech sil, ani trošku ji nenad-nášely. Společně s Kiritem se tak bezvládně řítili temno-tou, dokud s žuchnutím nespadli do hlubokého sněhu.

Jakmile se z něj sylfě podařilo horko těžko vyhrabat a vzhlédla nahoru, místo nočního nebe posetého hvězdami a zářícím měsícem uviděla obrovitánský kamenný strop.

Není divu, že mi nešlo lítat, když jsme v jeskyni, pomys-lela si a rozhlédla se kolem.

Pohled jí okamžitě padl na velikánskou nelidskou silue-tu, co se pomaličku procházela po zasněžené pláni. Hned jí bylo jasné, že se dívá na jednoho z ledových obrů, které do té chvíle vídala jenom na obrázcích.

Chvilí nato se vedle ní vynořil Kirito a užuž se chystal něco vykřiknout, ale Leafa mu bleskově ucpala pus-u. Vě-děla přesně, kde skončili. Vůbec poprvé od chvíle, kdy za-

čala hrát Alfheim Online, vkročila do Jotunheimu – rozlehlé podzemní oblasti s nejvyšší obtížností ve hře. Ta žížala na povrchu tím pádem nebyla proto, aby hráče žrala, ale aby je proti jejich vůli plivala do téhle ledové říše.

Leafa s Kiritem zůstali nehnutě stát, aby obra, co měl několik nohou a sahal do výšky čtyřpatrové budovy, nechali projít kolem. Pak obezřetně dorazili do svatyně, ve které se snažili přijít na to, jak se dostat pryč. Bez létání to ovšem nebyl zrovna jednoduchý úkol, takže už skoro hodinu akorát seděli u zdi a hleděli do ohně.

„No... já o tomhle Jotunheimu vůbec nic nevím, takže těžko něco vymyslím,“ řekl Kirito, když se mu konečně podařilo zahnat únavu, a zahleděl se do temnoty mimo svatyni. „Akorát si vzpomínám, jak jsem vaší kněžně dal ty peníze a ona zmínila, že tolik dá člověk dohromady jediné farmením místních bossů.“

„Jo, to si vybavuju,“ souhlasila Leafa, když s přikývnutím zapátrala v paměti.

Jen chvíli předtím, než je spolkla obří žížala, zachránili výpravu sylf a spřátelených cat sí před zákeřným útokem početného oddílu salamandrů. Kirito pak oběma kněžnám věnoval pytel yrdů, aby za něj mohly svým armádám nakoupit lepší výzbroj, a Sakuja přitom skutečně poznamenala něco o Jotunheimu.

„Kde jsi vůbec sehnal takový balík, Kirito?“ zeptala se Leafa.

„No,“ spustil spriggan po chvílce rozpačitého mručení, „vlastně jsem ho od někoho dostal. Od kámoše, co kdysi hrával skoro nonstop, ale pak ho to přestalo bavit...“

„Aha.“

To, že někdo se hrou sekl a svoje peníze a předměty rozdál známým, zase taková vzácnost nebyla, takže se ho dál nedoptávala a vrátila se k tématu: „A proč se ti tak na jednu vybavilo, co říkala Sakuja?“

„Když zmiňovala farmení, musí sem nějací hráči chodit pravidelně, ne?“

„No jo... to je pravda.“

„V tom případě se odsud musí jít dostat i jinak než tou žížalou.“

Leafě konečně došlo, co se Kirito snaží říct, a přikývla. „No jo... to je taky pravda. Já v nich sice nikdy nebyla, ale na východě, západě, jihu a severu od Alnu stojí dungeony, které jsou prý přes nejnižší patra propojené s Jotunheimem. Kde že přesně byly...“

Mávnutím levé ruky přivolala skoro dokonale kruhovou mapu podzemní ledové říše, která byla kromě jejich blízkého okolí celá zašedlá, protože ji ještě neprozkoumali. Pravým ukazováčkem pak postupně poklepala na čtyři různá, skrytá místa.

„Měly by být tady, tady, tady a tady. Tahle svatyně je přibližně na půli cesty mezi středem a jihozápadním okrajem mapy, takže pro nás připadají v úvahu buď schody do

západního, nebo jižního dungeonu. I když...“ Sylfa pokrčila rameny a dodala: „Všechny vchody brání bossové.“

„A jak jsou zhruba silní?“ nadhodil Kirito bezstarostně a Leafa ho zpražila pohledem.

„Já vím, že si věříš, ale proti nim nemáš šanci. Když se kdysi tahle oblast otvírala a salamandři sem nalítli s celou vojenskou výpravou, roznesl je na kopytech hned první ledový obr. Dokonce i ten generál Eugene, co ti dal tolik zabrat, proti němu vydržel sotva deset vteřin.“

„To nezní dobře...“

„Na farmení obrů potřebuješ minimálně osm tanků v brnění, osm nabušených útočníků a osm léčitelů, aby to mělo smysl. Dva šermíře s lehkou zbrojí rozmáznou jako mouchy.“

„Jo, tomu bych se radši vyhnul,“ přitakal Kirito, ale chřípí se mu při pomýšlení na takovou výzvu chvělo nadšením.

Leafa na něj vrhla další zlý pohled a dodala: „To ale můžeme řešit, až jestli se úplnou náhodou dostaneme k těm schodům. Jestli se na nás po cestě vrhne nějaký obr, je po nás.“

„Aha... v téhle oblasti jim vlastně nemůžeme uletět, co?“

„Přesně tak, na dobíjení energie k létání potřebujeme sluneční nebo měsíční světlo. Jak ale asi sám vidíš, sem se nedostane ani jedno... V podzemí prý dokážou létat jedinečnaraši, a i oni to zvládnou jenom na chvílku...“

Na okamžik se odmlčela a zadívala se na svoje křídla. Její světle zelená sylfská i Kiritova šedá sprigganská ztratila veškerou zář. Napadlo ji, že víla, která nedokáže vzlétnout, je jenom člověk se špičatýma ušima.

„Takže naše jediná šance je najít nějakou velkou partu, co sem chodí farmit, a vrátit se na povrch s nima?“

„Tak nějak...“

Leafa souhlasně přikývla a obrátila pohled ke vchodu do svatyně.

V matném příšeří neviděla nic kromě nekonečné ledové pláně poseté stromy a děsivé pevnosti, co se tyčila v dálce. Uvnitř sídlil její pán se svými přísluhovači, kteří byli připraveni znepříjemnit den každému, kdo vkročí na její území. Po dalších hráčích nebylo ani vidu, ani slechu.

„Jotunheim do hry přidali teprve nedávno pro lidi, kterým už nestačí ani ty nejtěžší dungeons na povrchu. Zasllechla jsem, že sem zatím chodí nanejvýš deset výprav zároveň. Šance, že některá z nich dorazí až k téhle svatyni, je snad ještě menší, než že bychom dokázali skolit obra...“

„Takže záleží hlavně na našem štěstí,“ poznamenal s nepřesvědčivým úsměvem Kirito, natáhl ukazováček a dloubl zhruba desetacentimetrovou vříčku ve svém klíne do hlavy. „No tak, Jui. Vstávat a cvičit.“

Dlouhé řasy dívky v růžových šatičkách se nepatrně zachvěly a ona se pomalu posadila. Pravou rukou si zakryla

pusu, levou zdvihla vysoko nad hlavu, aby se protáhla, a dlouze zívla. Leafa se jen tiše rozplývala nad její roztomilostí.

„Hmmm... Dobré ráno, tati a Leafo,“ pozdravila vílečka líbezným hláskem, který připomínal drnkání na hudební nástroj.

„Dobré ráno, Jui,“ opáčil Kirito laskavě. „Bohužel jsme pořád v podzemí a venku je noc. Promiň, že tě takhle budím, ale mohla bys zjistit, jestli kolem nás nejsou nějakí hráči?“

„Rozkaz. Počkej chvíli,“ přikývla Jui a zavřela oči.

Oficiálně se jednalo o navigační vílečku, kterou si za skutečné peníze mohl koupit kdokoliv. Co ale Leafa věděla, tak měly generickým počítačovým hlasem odpovídat jenom na základní otázky o herních systémech. Ještě neviděla, že by některá vyjadřovala tolik emocí. Natož aby měla vlastní osobnost a jméno.

Že by se vílečky daly takhle ochočit opakovaným vyvoláváním? přemítala sylfa v duchu, zatímco čekali na Juiu odpověď.

Ta následně otevřela oči dokořán, zklamaně svěsila svoje dlouhé uši a ze strany na stranu potřásla svými hedvábnými vlasy. „Omlouvám se, ale pomocí dat, ke kterým mám přístup, nemůžu nikoho najít. Kdybych dávala pozor, všimla bych si, že ta vesnice vůbec nebyla na mapě...“

Když Leafa uviděla, jak vílečka na Kiritově pravém kolenu smutně svěsila hlavu, reflexivně ji pohládila koneč-

kem prstu. „Ty za nic nemůžeš, Jui. To já tě prosila, abys radši skenovala okolí kvůli dalším hráčům, tak si z toho nic nedělej.“

„Děkuju, Leafo,“ odpověděla Jui s uslzenýma očima.

Jak ji tak sylfa pozorovala, nedokázala uvěřit, že její chování ovládá obyčejný počítačový kód. Věnovala jí ještě jeden laskavý úsměv, něžně ji pohladila po tváři a obrátila se ke Kiritovi. „No, tak to zkusíme a uvidíme, jak daleko se dostaneme.“

„Co přesně chceš zkoušet?“ Spriggan zmateně zamrkal.

Tentokrát to byla Leafa, komu se po tváři rozlil sebevědomý úsměv. „Jestli se k těm schodům dokážeme dostat ve dvou. Tím posedáváním tady akorát ztrácíme čas.“

„N-Neříkala jsi náhodou, že je to nemožný?“

„Říkala jsem, že by byl zázrak, kdyby se nám to povedlo, ale i ty se občas dějí. Pokud si dáme pozor na to, kam obři na pláních dohlédnou a kudy chodí, možná se nám kolem nich povede proplížit.“

„Jsi vážně úžasná, Leafo!“ vyhrkla Jui a zatleskala.

Sylfa na ni mrkla a chystala se vstát, ale Kirito ji chytil za rukáv a stáhl zpátky na zem.

„Co je?“

Leafa se zapotácela a dopadla na zadek. Už už chtěla začít protestovat, jenže vtom jí spriggan zblízka pohlédl do očí.

„Měla by ses už odhlásit,“ řekl vážně – jeho předchozí lehkovážnost byla tatam. „Pohlídám ti avatar, dokud nezmizí.“

„Cože? Proč?“

„Už bude půl třetí. A ty jsi říkala, že chodíš do školy, ne? Nemůžu tě tady dál zdržovat, když jsi dneska kvůli mně už tak v plném ponoření strávila přes osm hodin.“

Sylfa se šokovaně zarazila a Kirito tiše pokračoval: „Nemáme tušení, jak dlouho nám to pěšky zabere, a to se ještě cestou budeme muset vyhýbat obřím příšerám. K těm schodům bychom stejně došli až někdy ráno. Do Alnu se musím dostat za každou cenu, ale přece jenom je všední den, takže by ses podle mě už fakt měla odhlásit.“

„T-To je v pohodě. Jednu noc beze spánku zvládnou levou zadní.“

Leafa nasadila statečný úsměv a snažila se to zamluvit, ale Kirito jí pustil rukáv a sklopil hlavu, jako by chtěl naznačit, že v téhle debatě nehodlá pokračovat. „Moc ti děkuju za všechno, co jsi pro mě doted' udělala. Bez tebe by mi jenom samotné shánění informací o tomhle světě zabralo několik dní. Takhle daleko jsem se za jeden večer dostal jedinež díky tobě. Nedokážu vyjádřit, jak moc jsem ti za to vděčný.“

Sylfa se odmlčela a sevřela ruce v pěst, protože ji zničehonic ostře bodlo u srdce. Neměla tušení, odkud se ta bolest vzala.

„Nedělala jsem to jenom pro tebe,“ vydala ze sebe roz-
třeseným hlasem.

„Hm?“

Spriggan zvedl hlavu, ale ona od něj odvrátila pohled a rozhodně dodala: „Šla jsem... Šla jsem s tebou, protože jsem chtěla. Říkala jsem si, že to chápeš, tak proč mi najednou děkuješ, jako bys mě s sebou táhl násilím? To si vážně myslíš, že jsem s tebou z donucení?“

Amusphere detekoval Leafiny emoce a jejímu avataru vhrkly slzy do očí, takže musela několikrát pořádně zamrkat, aby je zadržela. Pak se obrátila k východu ze svatyně a rázně vstala, aby unikla Juinu pohledu, kterým vílečka nervózně těkala z Kirita na ni.

„Větší dobrodružství... jsem od začátku hry ještě nezažila. Všechno, co se dneska stalo, bylo tak vzrušující, že jsem tenhle svět konečně začala vnímat jako druhou realitu!“ zakřičela, protřela si oči a chystala se vyběhnout do temnoty... když vtom se kousek od nich ozval ohlušující, bizarní zvuk, který neměl na svědomí blesk ani zemětřesení.

Byl to táhlý ryk, co nepochybně vyšel z hrdla nějaké obří příšery. Kroky, které následovaly po něm, jim otrásaly zemí pod nohama.

Sakra! Určitě jsem ho přilákala svým křikem... Já jsem tak strašně blbá, nadávala si sylfa v duchu a znovu se chystala rozeběhnout, aby obra alespoň odlákala.

Kirito, který byl taky hned na nohou, ji ovšem pevně chytil za paži a zastavil ji.

„Pusť mě! Budu dělat návnadu, abys mohl utéct,“ zašeptala naléhavě.

„Počkej,“ opáčil spriggan a pozorně se zadíval ven. „Něco tady nehraje.“

„O čem to mluvíš?“

„Není sám.“

Když Leafa nastražila uši, opravdu kromě řevu připomínajícího běžící motor uslyšela ještě jeden, který zněl jako vítr skučící ve větvích. Zatajila dech a pokusila se z Kiritova sevření vytrhnout.

„Vždyť to je ještě horší! Jestli se na tebe jeden z nich vrhne, je po tobě! To chceš začínat znova ve Swilvanu, až tě zabijou?!“

„Ne, ty to nechápeš, Leafo!“ zahlásila tlumeně Jui, která sprigganovi vyletěla na rameno. „Ti obři, co se k nám blíží... útočí jeden na druhého!“

„Cože?“

Sylfa šokovaně zamrkala a znovu se pořádně zaposlouchala. Spíš než pravidelné dupání, které by naznačovalo běh kupředu, to podle otřesů vážně znělo, jako by kolem sebe kroužili.

„V-Vždyť jsou to obyčejné příšery. Tak proč spolu bojujou?“ zamumlala zmateně. Na smutek, který ji ještě před chvílí tížil, úplně zapomněla.

„Pojď to omrknout,“ nadhodil Kirito. „V téhle svatyni stejně nejsme v bezpečí.“

„Pravda...“

Leafa přikývla, položila ruku na dlouhý meč, co jí visel u pasu, a vykročila za sprigganem ven mezi poletující sněhové vločky.

Dva obry, kteří vydávali všechen ten hluk, zahlédli hned po několika krocích. Vypadalo to, jako by se k nim z východu pomaličku přibližovaly dvě pohupující se hory. Měřili snad dvacet metrů a byli šedomodří, což bylo pro ledové obry typické.

Při pozornějším pohledu nebyli stejně vysocí. Ten, co řval jako motor auta, byl oproti tomu, který skučel jako vichr, o něco větší.

Kdyby člověk přimhouřil oko, burácející obr se dal pospat jako humanoid, jehož tělo se skládalo ze tří pod sebe naskládaných obličejů a vyrůstaly z něj čtyři gigantické paže. Každá ze čtvercových tváří se podobala nějaké pohanské modle a vydávala trochu jiný ryk, takže dohromady zněly jako předení motoru. Ve všech rukou svíral obrovské hranaté meče připomínající traverzy a máchal s nimi, jako by nic nevážily.

U menšího obra naopak nešlo vůbec poznat, z čeho při jeho tvorbě vývojáři vycházeli. Svýma velikýma ušima a dlouhým chobotem trochu připomínal slona, ale zbytek těla vypadal jako rozplácnutý knedlíček na dvaceti nohou